Závaží - Sekvoj

Odjíždíš poslední tramvají, díváš se špinavým sklem zpátky potají.
Něco ubejvá, smutek ukrejvá, tak ti mávám.
Jak dravá řeka mě strháváš, vybočit z proudu mi šanci už nedáváš.
Sladký trápení, žhavý znamení, noční zdání.
Rád se topím ve tvých proudech, teď tvý oči cítím v zádech, musím se rvát.
Přátelství anebo láska, oheň s vodou ve mně praská, s tebou chci spát.
Domů tě tramvaj zas odváží, svědomí tlačí mě dolů jak závaží.
Už ti nemávám, nic ti nedávám, nic víc nemám.
Po pustejch cestách se vydávám, vidím tě všude a pořád víc prohrávám.
S pravdou soupeřím, těžko uvěřím, že se vrátíš.
Rád se topím ve tvých proudech, ...
Ospalý město se probouzí, stojím tu sám a zas toužím tě s sebou vzít.
Jsem jen prázdnej rám, bludnej Holanďan, dál tě hledám.